

Molnár Krisztina Rita

A magány íve

– André Kertész triptichon –

I. Cirkusz

- Elviszel?
- Elviszlek.
- Megígéred?
- Megígérem.
- Nagyon messze?
- A legmesszebbre. Ahová csak szeretnéd.
- Hajóval?
- Hajóval. Akkora hajóval, amelyet még soha nem láttál.
- Nézd, nézd a ruháját! Mint a hab! Gyönyörűség!
- Te sokkal szebb vagy.
- Istenem, késeket dobál köré! Jaj, ha eltalálja...!
- Dehogy találja. Nagyon vigyáz.
- Csak meg ne haljon...
- Dehogy hal. Csak játszanak.
- Megígéred?
- Megígérem, persze, hogy megígérem.

II. Melankolikus tulipán

Nem látod,
hogy meghajlásom
nem zuhanás?

Nézd,
száram nyílegyenes,
legszebb levelem
hogy nyújtózik a fénybe merítve.

Megszabadultam.
Nem köt a föld, a nehéz hagyma.
Nem húz-von
ezer szál, a gubancok.

Tiszta edényben tiszta a víz is.
Kelyhem
örömmel terhes,
megtölti a hála.
Így bókol –
árnyakkal míg
el nem enyészik –,
hódol a tárt égnek.

III. Székek Párizsban

Nem lényeges, kik ültek itt, s mikor.
Siettek. Ó, hová, ki tudja már?
Nevük mi volt? Marie vagy épp Nicole?
Csak úgy elüldögéltek. Udvarán
a délutáni csendnek. Ennyi volt.
Gerincük íve megpihent talán.

Hogy izzik hűlt helyük. Jeges lakat,
ha perzsel árva, szürke vázakat.